

Jēzus sacīja:

12 *Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest.*

13 *Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas.*

14 *Tas Mani cels godā, jo **Viņš ņems no tā, kas ir Mans**, un jums to darīs zināmu.*

15 *Viss, kas Tēvam pieder, pieder Man; tāpēc Es jums sacīju, ka Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu.*

Mīļā draudze!

Šodienas vārdi no Jāņa evaņģēlija pieder pie Jēzus atvada runas, ko Viņš saka Saviem mācekļiem. Par to var tikai brīnīties, cik ļoti Jēzus Savās pēdējās stundās brīvībā rūpējās par Saviem mācekļiem. Iedomāsimies, kā mēs rīkojamies un runājam brīdī, kad mūsu dzīvība ir apdraudēta, piemēram, kad esam saslimuši. Rūpes mani nomāc, uztraukums ienāk manā sirdī, es visu laiku domāju, ko man darīt, pie kāda ārsta vērsties, kādas zāles lai lieto. Bailes mani pilnīgi paralizē, iesūc mani virpulī, no kura es netieku ārā.

Savukārt, Jēzus dara visu, lai Savus mācekļus sagatavotu uz gaidāmajiem notikumiem. Arī Svētā Vakarēdiena iestādīšana ir daļa no šīm rūpēm par Saviem draugiem. Tas viss liecina par to, ka Jēzus bija brīvs cilvēks. Viņš neļāva bailēm valdīt pār Sevi. Viņš ļoti skaidri apzinājās, ka Viņam tas ceļš uz krustu un augšāmcelšanos bija jāiet, lai liecinātu par to, cik liela ir Dieva mīlestība pret ikvienu cilvēku. Vācu teologs Dītrihs Bonhēfers raksturoja Jēzu kā cilvēku, kas dzīvoja citu labā. No tā viņš secināja, ka arī baznīcai ir jābūt tādai, kas kalpo citiem.

No pirmbaznīcas laikiem ir saglabājušies ļoti daudz stāstu par to, kā kristieši kļuva par mocekļiem romiešu varas priekšā, lai liecinātu par Savu ticību Jēzum Kristum. Šie stāsti bija kā paraugs, lai arī pārējie kristieši nebaidītos no tā, ko romiešu zaldāti spēja izdarīt, arī no tā, ka ir jāatdod savu dzīvību. Tā ir lieta, kuras mums šodien pilnībā pietrūkst, ka nekur nevaram mācīties, kā var nomirt ar cieņu. Mūsdienu filmās nāve parasti ir saistīta ar vardarbību, no kuras jābaidās. Tā gandrīz nekad netiek parādīta kā apzināta lēmuma rezultāts, ka ir lielākas vērtības par dzīvību. Lieldienu vēsts par Jēzus augšāmcelšanos nav domāta tikai tam brīdim, kad mēs mirsim. Tā mani atbrīvo jau šodien no tā, ka man pašam par katru cenu ir jānodrošina sava dzīve, lai tikai man neiznāktu saskarties ar nāvi.

Līdzīgi kā mēs, arī Jēzus mācekļi vēl nebija gatavi, lai saprastu Jēzus rīcību. Viņi vēl bija pārāk saistīti ar sevi, ar laicīgām lietām. Viņi vēl nespēja izturēt visu patiesību, jo viņu sirds dziļumos joprojām valdīja bailes un neticība tam, ka Dievs ir stiprāks par nāvi.

Jēzus saka, ka mācekļi saņems Patiesības Garu, kas viņus vadīs visā patiesībā. Tātad mācekļu izpratne par patiesību bija ļoti ierobežota, un arī Svētais Gars nedos tiem iespēju kontrolēt patiesību, bet ievēdīs tos patiesībā, kas ir lielāka par viņu izpratnes spējām.

Tikai pēc Jēzus nāves un augšāmcelšanās Jēzus mācekļi sāka aptvert kaut ko no tā, ko Jēzus bija darījis un kāpēc Viņš bija atdevis Savu dzīvību.

Tāpēc, ka mūsu izpratne par patiesību ir ierobežota, mums ir jāmācās pieņemt dažādību.

Ne par velti Bībelē ir divi radīšanas stāsti, četri evaņģēliji utt. Augustīna laika biedri, tā sauktie Kapadoķijas teologi, kas veidoja mācību par Svēto Trīsvienību, to ļoti labi apzinājās. Viņi uzskatīja, ka skaitlis *viens* vispār nav nekāds skaitlis, jo tam nebija nekādas dažādības. Ar to neko nevarēja atšķirt. Skaitlis *divi* arī bija vājš, jo labākajā gadījumā tas varēja parādīt monētas dažādās puses. Toties skaitli *trīs* viņi uzskatīja par pirmo īsto skaitli, jo tam bija iekšēja stabilitāte, dažādība, kas to veidoja izturīgu un stipru.

Ja jau mūsu dzīvei ir daudz vairāk krāsu un nianšu, kā mēs to parasti iedomājamies, tad vēl jo vairāk mūsu attiecības ar Dievu nav viennozīmīgas, aprēķināmas, kontrolējamas. Par to liecina kaut vai tas, ka mums ir tik daudz atšķirīgu konfesiju. Mums ir vajadzīgas atšķirīgas liecības par Jēzu, lai apjaustu kaut mazliet no tā, cik liels ir Dievs.

Mūsu izpratne par lietām bieži balstās uz prāta zināšanām. Skolās un universitātēs tiek mācītas intelektuālas zināšanas, likuma sakarības. Tomēr ir jābūt ļoti piesardzīgam, ja sāk iedomāties, ka tā ir visa patiesība.

Patiesība ir daudz lielāka, kā mēs to iedomājamies. Pie tās pieder arī attiecības. Es pazīstu otru cilvēku tad, kad es viņu mīlu. Baznīcas tēvs Augustīns reiz skaidroja saviem studentiem par svēto Trīsvienību, ka viņiem ir jāzina, ka tad, kad viņi mīl, viņi zina vairāk par to, kas ir Dievs, nekā viņi jebkad spētu uzzināt ar prātu. Augustīns salīdzina Dievu ar mīlētāju, bet Kristus ir tas, ko Viņš mīl, savukārt Svētais Gars ir mīlestība, kas ir starp Viņiem.

Svēto Garu mēs saņemam tad, kad tiekam kristīti. Tas ir tas brīdis, kad mēs tiekam savienoti ar Kristu, ar to, ko Viņš ir darījis mūsu labā. Tiklīdz es to apzinos, ka Kristus ir cietis, miris un augšāmcēlies arī manis dēļ, manī ienāk Svētais Gars. Pat vēl vairāk. Es tieku iegremdēts šajā patiesībā, es saņemu jaunu dzīvi Kristū. Jūs varbūt teiksiet, ka jūs savā dzīvē nejūtat nekādas īpašas izmaiņas. Atkal tas ir saistīts ar to, cik daudz no patiesības mēs izprotam. Mēraukla patiesībai nav manas subjektīvās izjūtas un pārlicības. Piemēram, es varu darīt ļoti sliktas lietas, bet vai tāpēc beidzas Dieva žēlastība? Manai dzīvei ir dots pamats, kas balstās Dieva mīlestībā, nevis manā pareizībā vai varēšanā.

Ja šodien runā par Svēto Garu, tad to parasti saista ar īpašiem pārdzīvojumiem, ar dziedināšanām un mēlēs runāšanu. Tas ir ļoti ierobežots priekšstats. Svētais Gars pirmā kārtā palīdz mums izprast to, ko Kristus mūsu labā ir darījis. Tas nav atraujams no Jēzus, tāpat kā mēs nevaram atraut Jēzu no Dieva. Svētais Gars ir tā neredzamā saite ar Dievu un ar Jēzu, kas mums arī šodien ļauj būt kopībā ar Viņiem.

Caur Svēto Garu mēs kļūstam brīvi no bailēm par sevi un tiekam piepildīti ar Kristus mīlestību. Lai šī mīlestība jūs vada un sargā visās lietās. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 26.05.2013. /